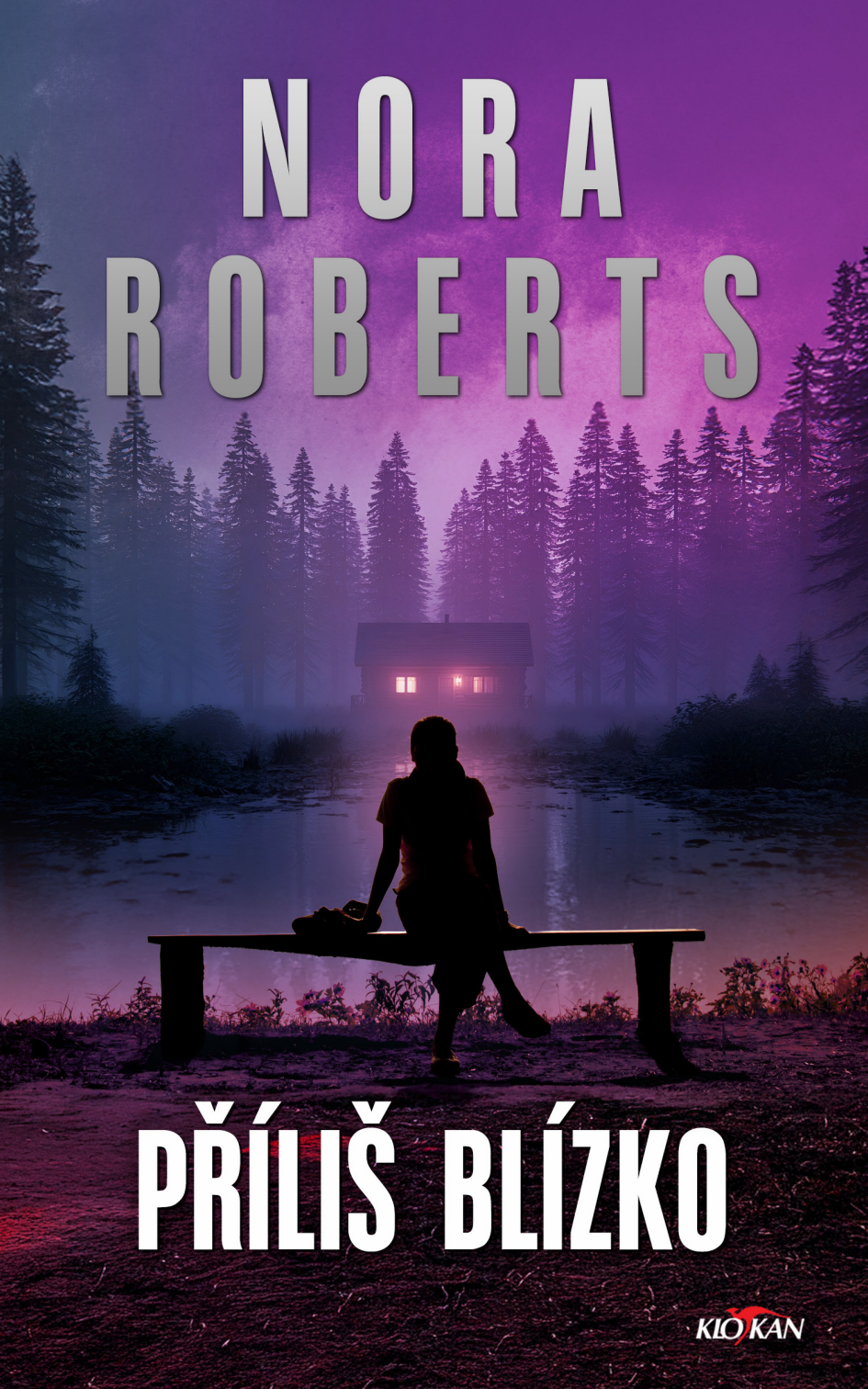
NORA
ROBERTS
PŘÍLIŠ BLÍZKO
KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2026 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE FINAL TARGET
vydaného v roce 2026 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-763-3

Ženám.

Jsme silnější, než vypadáme.

1. část

OTŘES

Jak ten, kdo na pusté cestě
se strachem a hrůzou kráčí,
jedinkrát se ohlédnuv, dál jde
a hlavu svou už neotáčí,
neboť ví, že děsivý ďábel
těsně za ním spěšně kvačí.

Samuel Taylor Coleridge

1. KAPITOLA

Zadní místnost knihkupectví Příští kapitola připomínala organizovaný chaos. V nevelkém prostoru byl pult, dvě židle a police přeplněné knihami. Podél jedné krátké stěny stály dosud neotevřené krabice s dalšími svazky.

Arden věděla, kde všechno je, až po náhradní propisovačky, lepicí pásky, řezáky, papíry do tiskárny i reklamní bonbony. A všechno ostatní.

Pracovala v knihkupectví na částečný úvazek od doby, kdy se s čerstvým diplomem z vysoké školy přestěhovala z předměstí Columbusu do Short Northu.

Vzhledem k tomu, že vystudovala anglickou literaturu, většina lidí očekávala, že bude učit.

Ona místo toho napsala knihu.

Zabralo jí to přes rok, během něhož musela sladit psaní se studiem a potom s pracovním rozvrhem i s tím, co se jen taktak dalo označit za její společenský život. Ale dokázala to. Měsíce trvalo, než našla agentku, která souhlasila, že ji přijme, a *Šepot* taky. Další měsíce, než se agentce podařil zázrak a prodala její rukopis.

Teď, dva roky a devět měsíců poté, co se posadila ke klávesnici a zadívala se na první prázdnou stránku na obrazovce, dosáhla toho, co si předsevzala.

Vděčně si opakovala, že jí to už nikdy nikdo nevezme. Ať už se prodá nebo neprodá jediný výtisk, ať už si každý, kdo si koupí, případně půjčí její knihu, bude nebo nebude myslet, že stojí za houby, prodala a vydala knihu.

Důkaz stál v několika sloupcích na pultu v zadní místnosti Příští kapitoly.

Kde ji přibližně za pět minut čeká první akce.

Věděla, jak autogramiády a autorská čtení probíhají. Sama pomohla připravit řadu z nich. Ale teď, místo toho, aby organizovala frontu nebo stála u pokladny, bude sedět za stolem a podepisovat knihy se svým jménem na obálce.

Šepot od Arden Bowieové.

Téměř se jí z toho točila hlava radostí, a tak zvedla z hromádky jednu knihu, jen aby se na ni znovu podívala.

Na obálce její jméno, uvnitř její slova.

Přijedou přátelé i rodina, takže podepíše přinejmenším několik výtisků. Úžasné, pomyslela si, pohladila obálku a položila knihu zpátky.

Za několik minut se bude usmívat, nezávazně konverzovat se čtenáři a předstírat, že ví, co tu sakra dělá.

Cítila z toho mírnou nevolnost.

Zvládne to. Sice se možná narodila jako introvertka, ale jak si připomněla, naučila se být otevřená a přátelská. Což bylo dobře, protože vždycky byla vyšší než většina chlapců jejího věku, a k tomu nemotorná.

Vysoká, nemotorná, s natolik zrzavými vlasy, aby si připadala trapně – přirozená kandidátka na vyloučení z kolektivu, kdyby se nesnažila.

A když se pak její rodiče nevrátili domů z romantického večera pro dva, když po sobě smyk kamionu na zledovatělé vozovce zanechal dva mrtvé, stala se sirotkem. Čtrnáctiletým sirotkem, který se musel přestěhovat z Brooklynu do Columbusu v Ohiu, do domu tety, strýce a jejich dvou potomků, jež sotva znala.

Byla dítě plné zlosti a žalu, které nemělo na výběr.

Neměli to s ní jednoduché, ale nevyčítala si to. Oni jí to rozhodně taky nevyčítali.

Teď tu byli. Teta Jen, strýc Doug, sestřenice Zoey se snoubencem Boonem a bratranec Travis s manželkou April – vzali se před osmi měsíci.

Dali jí to, co jí ta hrozná únorová noc vzala, a Arden na to nikdy nezapomene.

Otevřela jednu z knih vyskládaných na pultu a nalistovala stránku s věnováním.

Rodině – ztracené a nalezené.

Pomyslela na svoje rodiče. Doufala, že by byli hrdí na to, co dokázala – co chtěla a potřebovala dokázat.

Zase knihu zavřela.

Do místnosti vešla Terry, vedoucí knihkupectví, a navzdory výšce pouhých sto pětapadesáti centimetrů rázná a energická žena.

„Připravená?“

„Jo, jasně.“

Musela být, chtěla být, a tak taky bude.

„Přišlo dost lidí.“

Arden zůstávala zavřená v zadní místnosti, protože to nechtěla vidět. „Vážně?“

„Napočítala jsem jich osmdesát šest.“

„Vážně?“ zopakovala Arden. Nadchl by ji i poloviční počet. „To je slušné číslo na úterní večer. Spadl mi kámen ze srdce. Vím, jak těžké je takové akce připravit, a jsem vám za to moc vděčná.“

„Víš přece, že jsme si užívali každou minutu. To je poprvé, co jsme organizovali autogramiádu pro jednoho z nás. A říkala jsem ti, že se mi ta kniha moc líbila.“

„To musíš říkat.“

„Ale nemusím to myslet vážně, a já to vážně myslím.“ Terry jí položila dlaně na tváře. „Vypadáš skvěle.“

„Díky.“

Koupila si krátké, prosté, tmavě zelené šaty, protože na tuhle první akci chtěla něco nového. A měla dojem, že šaty v kombinaci s legínami a kozačkami – taky novými – vypadají profesionálně, ale ne upjatě. Kozačky měly ploché podrážky, protože při svých sto sedmdesáti osmi centimetrech nepotřebovala vysoké podpatky.

„Vlasy jsou v pohodě?“ Opatrně se dotkla nového účesu – mikáda, jež jí sahalo po bradu.

„Dokonalé. Lana je rozehřívá. Představím tě a začneme. Užiješ si to."

Pokud nezačne blábolit, neztuhne nebo jí nedojde řeč.

Ale Arden nasadila natrénovaný srdečný úsměv a vyšla ze zadní místnosti.

Mírná nevolnost zeslábla, když uviděla, kolik přišlo lidí. A zmizela úplně, když spatřila svoji rodinu.

Terri předstoupila před hosty. „Všechny vás tu vítám. Někteří z vás už Arden Bowieovou znáte, protože patří k našemu týmu zde v Příští kapitole. A máme obrovskou radost, že tu dnes podepisuje svůj první román, *Šepot*. Věřte mi, že čtení téhle knihy vás dneska udrží vzhůru dlouho do noci. Arden vám poví pár slov o tom, proč budete ráno potřebovat silnější kafe. A teď už tu přivítejme Arden Bowieovou."

Zatleskali. Co taky mohli dělat jiného, pomyslela si Arden. I tak ji ale aplaus potěšil, stejně jako nadšené zahalekání bratrance Travise.

„Děkuju, Terri, a děkuju i všem kolegům v Příští kapitole, nejlepším nezávislém knihkupectví v Ohiu."

Slyšela, jak se její hlas nese místností, a ulevilo se jí, že zní jasně a silně.

„A děkuju všem, že jste v tomhle studeném úterním večeru opustili teplo domovů, abyste věnovali čas nové autorce a její první knize. Doufám, že Terri má pravdu a *Šepot* vás nenechá spát. Připadá mi to fér, protože mě psaní téhle knihy taky stálo hodně spánku."

Nadechla se, rozhlédla se po místnosti, podívala se do očí několika lidem a zvedla knihu ze stolu.

„*Šepot* je příběh ženy, která vede klidný, dokonce obyčejný život, ale ten se jí najednou obrátí vzhůru nohama, a aby přežila, musí roztáhnout závěs obyčejnosti a odhalit, kdo skutečně je. Tohle je začátek." A Arden se pustila do čtení.

„*Neměla tu být, v tuhle hodinu, ani na tomhle místě. Kdyby se nezdržela, kdyby nepracovala tak dlouho do noci, kdyby se nakonec nenechala přemoct únavou a nepoložila si hlavu na stůl, byla by doma. Doma v tichu a v bezpečí.*

Když se ale probudila, rozzlobená sama na sebe, posbírala si věci a zhasla, už bylo pozdě. Ozvaly se hlasy, stěží víc než šepot v tichu, které pro ni už nikdy nebude bezpečné.

A ona je slyšela."

Zatímco četla úvodní kapitolu, viděla všechno tak, jako když ta slova psala. Příběh se na chvíli stal její realitou, jež nahradila knihkupectví s policemi barevných knih a s řadami židlí, které před několika hodinami pomáhala rozestavit.

Na těch několik minut ho prožívala naplno, takže když dospěla ke konci kapitoly a zaklapla knihu, když se ozval potlesk, lekla se tak, až sebou trhla.

Krátce se zasmála, bez dechu a upřímně. „Děkuju."

„My děkujeme tobě, Arden, za napínavé uvedení do příběhu." Terry se širokým úsměvem znovu předstoupila před hosty. „Cassie a Drake vám teď pomůžou utvořit frontu, abyste si mohli nechat podepsat svoje výtisky."

Jako první se před Arden objevila její rodina, a Douglas Rogan postavil na stůl sloupec sedmi knih.

„To myslíš vážně, strýčku?"

„Zasloužíš si to, nemám pravdu, Jen?"

„Naprostou. Byla jsi úžasná, drahoušku. Jsme na tebe moc hrdí. Je tu jedna kniha pro každého z nás, jedna pro Dougova tátu, jedna pro tvou babičku."

Zatímco Jen mluvila, Arden se na ně jen usmívala. Slyšela, jak jejího strýce označují za fešáka, a to taky byl: měl vlnité hnědé vlasy, výrazně modré oči a úsměv od ucha k uchu. A s Jen – vysokou, štíhlou, s kaštanově hnědými vlasy – tvořili velice pohledný pár.

Další sloupec knih byl pro Travise s jeho novomanželkou a dvojnásobně vysoký sloupec pro Zoey a Boonea.

„Mám velkou rodinu a můžu se chlubit, že moje švagrová je velká spisovatelka."

„To, jestli je velká, se teprve uvidí."

„Pro nás jsi." Zoey jí stiskla ruku. „Ta největší."

Několik měsíců po Ardenině přestěhování se se Zoey hádaly, a hodně. Pak, ačkoliv ani jedna by nedokázala říct kdy, jak a proč, se z nich staly nerozlučné kamarádky.

„Až skončíš, zajdeme na drinky k Barneymu. Mamka s tátou už to zařídili, takže žádné námitky ani výmluvy."

„Žádné nemám."

„A teď vzhůru do díla."

Arden se usmála na první neznámý obličej a pustila se do práce.

Při té nádherně zvláštní zkušenosti podepisování vlastní knihy lidem, jež neznala, ztratila pojem o čase.

Občas se objevil někdo známý – pravidelní zákazníci, přátelé, dokonce i pár spolužáků ze střední školy.

Povídala si s nimi, smála se, dál podepisovala a měla pocit, jako by to všechno pozorovala odněkud zpovzdálí, s úžasným pobavením v očích.

Když se před ní objevil poslední zájemce o podpis, usmála se na něj právě tak přirozeně a uvolněně jako na toho prvního.

„Dobrý den. Děkuju, že jste počkal."

„To není problém. Moc se mi líbilo, jak jste četla."

„Doufám, že vás zaujme i zbytek knihy."

„Už jsem četl něco víc na internetu. Úplně mě to pohltilo. Přistěhoval jsem se sem před pár týdny a tohle je první autogramiáda."

Arden věděla, jak je důležité cítit se v novém místě dobře, a tak se usmála ještě vřeleji. „V Short Northu se vám bude líbit. Je to báječná čtvrť. Komu mám napsat věnování?"

„Dustinovi. To jsem já. Nejspíš to slýcháte často, ale taky se pokouším napsat knihu."

„To je skvělé."

Rozzářil se. Byl to muž statné postavy s tmavě plavými vlasy staženými do krátkého ohonu. Měl celkem pohledný obličej s hluboce posazenýma hnědýma očima, které se upíraly do jejích.

„Poradíte mi?"

„Sama jsem sotva začala, ale pokud bych vám měla dát nějakou radu, pak by zněla: Nevzdávejte se. Jestli to chcete a máte rád, nepřestávejte. Ti, kdo házejí flintu do žita, nikdy nevyhrají –, i kdybyste měl dělat to, co milujete, jen sám pro sebe. I to je výhra."

„To je opravdu dobrá rada. Díky."

Podala mu knihu. „Doufám, že se vám bude líbit i zbytek."

„Vím, že bude. Poslyšte, vaše vlasy mají odstín, jaký maloval Tizian."

Arden už to jednou či dvakrát slyšela. „Zrzavé vlasy jsou pro Bowieovy typické," odpověděla s úsměvem.

„A úžasné oči. Jako zvonky. Moje babička zvonky milovala. Vyvolává to ve mně pocit, že vás svým způsobem znám."

„Dustine." Přistoupila k nim Terri. „Cassie vám namarkuje vaši knihu. Doufám, že zase přijdete. Slyšela jsem správně, že jste se sem právě přistěhoval?"

„Ano, před pár týdny." Ještě se ohlédl po Arden, zatímco ho Terri odváděla k pokladně.

A když zavěsili na dveře ceduli ZAVŘENO, všichni se nadšeně shromáždili kolem Arden.

Cassie zvedla ruku. „Něco vám povím. S tím posledním prodejem to dělá sto šestnáct výtisků *Šepotu*."

„Sto šestnáct?" Arden předvedla krátký taneček. „Páni! No, půlku z toho nakoupila moje rodina, ale i tak."

„Nenakoupili půlku." Cassie ji se smíchem objala. „Blahopřeju."

„Díky vám všem to byl nejlepší večer mého života."

„A to je teprve začátek," připomněla jí Terri. „Následovat bude přednáška pro Přátele knihovny a autogramiáda v knihkupectví Víc knih v Clintonvillu."

„Nic z toho by se nekonalo, kdybys je k tomu nedonutila."

„Nemusela jsem nikoho nutit, stačilo je na tebe upozornit. Tak běž, rodina čeká."

„Nejdřív vám tu pomůžu uklidit."

„To tedy ne. Drakeu, doprovoď ji. Ten poslední může být někde venku. Balil tě, Arden."

„Ale ne, pokouší se psát knihu, tak si chtěl popovídat. Nedělal žádné problémy."

„Možná ne a možná jsem dost stará, abych měla dvě vnoučata – bůhví, jak k tomu došlo –, ale pořád poznám, když chlap nasadí balicí pohled."

„Co kdybychom to udělali takhle? Pomůžu vám uklidit. Nepotrvá to dlouho. Potom všichni zajdeme na drinky. Je to ten nejlepší večer mého života," připomněla jim Arden.

„Jsem pro, babi." Cassie se zazubila na Terri.

„No dobře, dobře. Tak se do toho pustíme, ať to máme za sebou."

Skutečně čekal venku a ani nevnímal chlad. Když ze stínu viděl, jak z knihkupectví vychází celá skupina a jak obklopují Arden jako pomyslná hradba, najednou se do něj dala zima.

A s ní pocítil i hořké zklamání.

Když se Arden ráno probudila, rozhodla se, že z dneška udělá druhý nejlepší den svého života. Jelikož se jako obvykle vzbudila brzy, vstala ještě za tmy, rozsvítila a přešla do kuchyně.

Tenhle malý byt se dvěma ložnicemi si vybrala kvůli jeho poloze jen blok od knihkupectví Příští kapitola. A druhou ložnici si zařídila jako pracovnu.

Kuchyně byla ve srovnání s tou v domě rodičů i s tetinou maličká, ale vyhovovala jí. Když už někdy dostala chuť vařit, všechno měla hned po ruce.

Ve flanelových kalhotách a tričku si připravila vlastní verzi latte, o níž jí už řada lidí řekla, že ve skutečnosti jde o napěněné mléko s kávovou příchutí.

Ale i to jí vyhovovalo.

Ve středu ráno vždycky chodila do fitka, zaposilovat si – protože jinak by měla paže jako párátka a nohy jako špagety – a na jógu. Doma bude tak před desátou. Osprchuje se, udělá si dopolední smoothie.

A celý den, celý báječný den pak bude psát.

Vypila latte, vrátila se do ložnice a ustlala postel. Spokojeně přikývla. Ložnice přesně odrážela její osobnost: klidná modř a zeleň, měkké látky, hezké polštáře, načechraný ručně pletený přehoz, který objevila v místním obchodě.

V koupelně, jejíž rozměry vyžadovaly, aby v ní měla vše pečlivě zorganizované a uklizené, si stáhla vlasy do culíku a znovu si pomyslela, že jí chybí těch téměř pětatřicet centimetrů, které si nechala ustřihnout, protože se domnívala, že kratší účes působí kultivovaněji.

A taky je kultivovanější, zopakovala si v duchu. Jenže neodpovídá zbytku. Navíc měla dojem, že kvůli němu její brada vypadá špičatější, než ve skutečnosti je.

„Zase mi narostou," zamumlala. „Časem."

Vyčistila si zuby a absolvovala obvyklý rituál péče o pleť, ačkoliv ji čekalo cvičení a po osprchování si ho bude muset zopakovat.

Pořád slyšela matčin hlas.

Máš krásnou pleť, Arden. Jako porcelán. Musíš se o ni dobře starat.

Tehdy tomu jako normální teenagerka nevěnovala skoro žádnou – nebo dokonce vůbec žádnou – pozornost, ale po smrti rodičů se začala věnovat své pleti s nábožným zanícením, jako by jim tím vzdávala hold.

Převlékla se do černého úboru na jógu a vzala si přes něj tepláky. Podle aplikace v mobilu mělo dnes být chladno a jasno, takže ty čtyři bloky k posilovně ujde pěšky.

Vykročila ze dveří, zachumlaná do kabátu, pletené čepice a šály, a seběhla dvě patra do přízemí.

Venku už se rozednilo a aplikace nelhala. Obličej jí ovanul studený vzduch, který ji probral spolehlivěji než latte.

Došla k hlavní třídě s kovovými oblouky. Provoz byl v tuto hodinu ještě plynulý. Míjela obchody a restaurace, zatím zavřené. O další blok dál uviděla místního obyvatele, který právě venčil korgiho.

„Dobrý den, pane Grassley. Ahojky, Jimbo.“ Sklonila se a pohladila psa, který vesele zavrtěl ocasem.

Grassley, malý a podsaditý jako jeho pes, si posunul brýle na nose. „Jdete do fitka?“

„Přesně tak.“

„Moc to nepřehánějte, jinak se úplně vytratíte.“

„Cvičím, abych se trochu obalila, ne abych zhubla.“

„Včera večer vám to každopádně moc slušelo.“

„Díky. Cením si toho, že jste s paní Grassleyovou přišli.“

„Manželka začala číst vaši knihu, jen co jsme se vrátili domů. Říkala, že zatím je dobrá. Až ji dočte, dá ji mně.“ Mrkl na Arden. „Povím vám pak, co si o ní myslím.“

Arden zvedla sevřené ruce se schovanými palci, jako by si je držela. „Zatím se mějte.“

Grassleyova slova o tom, že podle jeho manželky je její kniha *zatím dobrá*, ji potěšila a ještě přidala do kroku.

Půl hodiny střídala posilovací stroje s činkami a poté, co se pěkně zapotila, se přesunula na hodinu jógy, kde ji potěšilo ještě víc, když jí dvě účastnice poblahopřály k úspěšné autogramiádě.

Cestou domů uvažovala, jestli se jí to někdy omrzí. Doufala, že ne.

Mobil jí ohlásil příchozí hovor, ale když zjistila, že volá neznámé číslo, nepřijala ho.

V půl jedenácté seděla za svým stolem a udělala to, co včera večer odložila vzhledem k tomu, v kolik hodin se dostala domů. Poslala esemesku své agentce.

Autogramiáda proběhla úspěšně! Prodalo se 116 výtisků! Ještě jednou díky za pomoc s tím, abych se dostala tak daleko.

Dlouze si povzdychla a zapnula počítač. Otevřela tlustou kartotéční složku s poznámkami a podklady. Na chvíli zavřela oči, aby se ponořila zpátky do příběhu a vrátila se k osobám, jež v něm vystupují.

Mobil zahrál basový úvod písně „Another One Bites the Dust“ od skupiny Queen.

Arden sebou trhla a podívala se na displej. Tentokrát volala její agentka.

„Zdravím, Yvonne!“

„Blahopřeju, Arden. Vaše první autogramiáda, a hned tak pěkné číslo.“

„Rozhodně neuškodilo, že přišlo hodně příbuzných a přátel.“

„Komu čest, tomu čest,“ odpověděla Yvonne. Z hlasu rodilé Newyorčanky zaznívala vřelost. „Odvedla jste svoji práci a napsala jste dobrou knihu. Vlastně vám řeknu, že jste napsala *dvě* dobré knihy. Nakladatel udělal nabídku na *Zvrat*.“

„Děláte si legraci. Nebo neděláte?“ Vstala od stolu. „Zatracená práce.“

Napsala ji během měsíců, kdy sháněla agenta a doufala, že prodá první román. Potom ji v podstatě celou roztrhala a přepracovala.

„Máte čas na to, abychom si promluvily o té nabídce?“

„Určitě si ho můžu udělat. Jenom prosím o strpení.“

Arden vypnula na mobilu mikrofon, zvrátila hlavu dozadu a vydala válečný pokřik.

Potom se zhluboka nadechla, vydechla, posadila se zase ke stolu a opět mikrofon zapnula.

„Jsem zpátky.“

Po ukončení hovoru zůstala sedět. Očekávala, že bude plná radosti. Místo toho si připadala jako uzlíček nervů a bylo jí do pláče. Poplakala si a vydala se do kuchyně, aby si vypila sklenici vody a uklidnila se.

Vzala si z mísy pomeranč a oloupala ho, spíš kvůli vůni než kvůli chuti. Ta vůně jí připomínala otce – jako by tu teď byl s ní.

Radost počká – vychutná si ji později. Čekala ji ještě dlouhá cesta, a cesty často mívají nečekané zákruty.

„Dokázala jsem to už dvakrát,“ řekla nahlas. „A to je důležité. Ale ještě důležitější je, abych to dokázala znovu.“

Vrátila se do pracovny, sedla si ke stolu a pustila z mysli vše kromě nového příběhu a osob v něm.

A dala se do práce.

* * *

Následující den odpracovala šest hodin v knihkupectví a dvakrát zažila zvláštní rozkoš z toho, že prodávala zákazníkům vlastní knihu.

V pátek odpracovala v Příští kapitole čtyři hodiny – se třemi prodeji vlastní knihy! – a odspěchala domů, aby se převlékla na druhou autogramiádu.

Když vyšla ze zadní místnosti, s údivem tam uviděla Zoey, která seděla se dvěma budoucími družičkami v první řadě.

Druhé překvapení na ni čekalo, když začala mluvit, rozhlédla se a všimla si toho muže, který k ní v Příští kapitole přistoupil jako poslední zájemce o podpis.

Po autorském čtení si sedla za stůl, zvedla pero a protočila panenky na Zoey.

„Jsi snad moje stalkerka?“

„To si piš.“ Zoey pohodila vlnitými hnědými vlasy a povytáhla obočí nad svýma zlatavě hnědýma očima. „Autoři, kteří vydali dva romány, jsou sexy.“

„Už sis tu knihu koupila – a navíc jsem ti dala jeden z autorských výtisků.“

„Koupila, ale tahle je pro novou šéfku.“

Nová šéfka jí nedávno sdělila, že se za necelé dva měsíce Zoey s Boonem – tou dobou čerstvě po svatbě – přestěhují do Oregonu, kde na ně čekají skvělé pracovní příležitosti, které se neodmítají.

„Napiš ‚Pro Carmen‘.“ A protože obě věděly, že stěhování bude náročné, Arden položila dlaň na sestřenčinu ruku a stiskla ji.

„Ať si tě kouká vážit. I vinohrad Naše údolíčko a celý Oregon.“

„Nedám jim jinou možnost.“

Opravdu nedá, pomyslela si Arden.

„Máme obrovskou radost, že se ti tak daří, Arden.“ Cecily, Zoeyina kamarádka ze střední školy, jí podala svůj výtisk. „Po tomhle zajdeme na margarity do Ranchera.“

Než Arden stačila promluvit, Allison – druhá družička – zvedla ruku. „Na margaritu. Jednu. Řídíš, takže jeden drink,

nachos a hovor o svatbě, abys stačila vystřízlivět. Další drinky si necháme na rozlučku se svobodou."

„S tím se dokážu smířit."

„Nejdřív se tu ještě porozhlédneme. Je to moc pěkný krámek. A až tady skončíš, sejdeme se na místě. Vedeš si skvěle," dodala Zoey.

Když byla fronta u konce, ještě pořád si nevybavila jméno toho posledního čtenáře z minula. Ale vzhlédla k němu a usmála se.

„Dobrý den. Ráda vás zase vidím."

„Vedla jste si výborně. A taky vám to moc sluší. Ty modré šaty vám ještě zvýrazňují oči."

Balil ji? Ano, možná. Ale ona věděla, jak ho má zdvořile odmítnout.

„Děkuju."

„Četl jsem vaši knihu. Podle mě je celá báječná. A to finále!"

„Jsem ráda, že se vám líbila."

„A jak! Doslova jsem ji nedokázal odložit. Vaše popisy? Jako bych byl přímo u toho a sám to prožíval. Navíc všechny ty detaily o biologických zbraních, o FBI, páni! Musela jste si zjišťovat spoustu informací."

„Děkuju, moc příjemně se to poslouchá. Kupujete si další výtisk?"

„Přesně tak." Široce se na ni usmál. „Pro Dustina."

Tím jí připomněl, že se tak jmenuje právě on, a do jejího zdvořilého úsměvu pronikl zmatek.

„Ehm. Pro dědu. Dostal jsem jméno po něm. I když podepisujete knihy tolika různým lidem, pamatujete si moje jméno. Každopádně vím, že se mu ta kniha bude líbit právě tak jako mně."

„To doufám." Začala psát věnování.

„Moc rád bych si s vámi popovídal o vaší knize i o vašem tvůrčím procesu. O tom, jak sbíráte podklady."

Jeho hluboce posazené oči se upřely do jejích a Arden cítila, jak jí podél páteře probíhá lehounké mrazení.

„Předpokládám, že každý má vlastní tvůrčí proces. Jsem nováček, žádná odbornice, a navíc…“

„Opravdu hodně mě zajímáte. Vaše rada z minulého večera mi zásadně pomohla. Nevzdávejte se, dokud nedostanete, co chcete. Nedovolte, aby vás kdokoliv zastavil. Přesně to si taky myslím, takže uvažujeme podobně.“

Tohle mu řekla? Měla pocit, že ne tak úplně.

„Doufám, že budete pokračovat v psaní. Musíte to milovat, abyste u toho vydržel.“

„Přesně tak. Když máte něco v osudu, prostě to víte. Musíme si promluvit víc. Můžu vás pozvat na skleničku nebo na pozdní večeři?“

„Díky, ale až tu skončím, jsem domluvená s přáteli.“ Podala mu knihu. „Je od vás moc milé, že kupujete knihu dědečkovi. Ať se mu líbí.“

„Nepochybuju o tom, že bude. Poslyšte, hodně rád bych se s vámi někdy sešel. Bylo by skvělé, promluvit si s někým, kdo dokázal to, o co se sám pokouším.“

Chtěla vstát, protáhnout si nohy a uvolnit obličejové svaly ztuhlé do úsměvu. Ale místo toho se dál usmívala a jen odložila pero.

„Vím, jak to myslíte, ale teď jsem opravdu zaneprázdněná. Všemi těmihle akcemi, psaním, navíc se mi za dva týdny vdává sestřenka. Jsem družička a ještě k tomu připravuju rozlučku.“

Teď už vstala. Doufala, že to vedoucí knihkupectví pochopí jako signál. „Zvažte vstup do nějaké skupiny, která se zabývá literární kritikou.“

„Na skupiny moc nejsem, chápete? Tolik různých názorů a postojů… Radši probírám věci jeden na jednoho.“

„Tak si najděte nějakého literárního partnera.“

Jako by se mu zajiskřilo v očích. „To byste pro mě udělala?“

„Ach, to ne, je mi líto, ale vážně nemůžu. Měl byste si promluvit s místní vedoucí.“ Arden na ni s lehkým zoufalstvím ve tváři mávla. „Vsadím se, že vám bude schopná někoho doporučit. Mockrát děkuju, že jste přišel.“

Vklouzla do zadní místnosti a zhluboka se nadechla. Možná ji ani tolik nebalil jako ženu, spíš jako vydávající autorku.

Potřebovala se zlepšit v rozdávání dobrých, všeobecných rad. Ta, kterou dala tomuhle muži, byla očividně příliš osobní, on ji pochopil špatně a začal být tak trochu neodbytný.

A strašidelný.

Rozloučila se a vyšla ke svému autu, aby odjela těch pár bloků k Rancherovi.

Nevšimla si vozu, který ji sledoval a zastavil několik parkovacích míst za ní. A když o hodinu později vyšla rozesmátá z baru a rozloučila se se sestřenicí a jejími kamarádkami, nevšimla si vozu, který ji sledoval až domů.

2. KAPITOLA

Arden byla v knihovnách jako doma, takže jí nadcházející akce nedělala těžkou hlavu. Bude koneckonců promlouvat ke knihovníkům, čtenářům a podporovatelům. Navíc měla s sebou Zoey.

„Jedeš do knihovny, kde jsi na střední trávila hodiny a hodiny času. Tentokrát ne aby ses učila nebo hledala knihy, ale jako přednášející. Nepřipadá ti to všechno trochu divné a neskutečné?“

„Nejen trochu, ale zatraceně hodně divné a neskutečné.“

„Tak dobře.“ Zoey pohodila vlasy. „Jenom si to ověřuju.“

Arden zazvonil v přihrádce mobil a Zoey se na něj podívala. „Neznámé číslo.“

„Odmítni hovor. Takových mám teď několik denně.“

„Máš neskutečně silnou vůli. Vím, že bych neměla brát hovory z neznámých čísel, ale nikdy neodolám.“

„Vždycky jde o nějakou nesmyslnou reklamní akci, o záruku na auto nebo o studentskou půjčku. Případně o výhodnou nabídku na pronájem hřbitovního místa.“

Zoey si povzdychla a odmítla hovor. „Máš pravdu.“

„Ale abychom se vrátily k tématu. Za dva krátké týdny se vdáváš. A sotva měsíc nato – po dvou týdnech se spoustou líbánkového sexu na Havaji – se přestěhuješ na druhou stranu země do domu, který jste si s Boonem koupili během pětidenní cesty do Oregonu. A o pár dní později z tebe bude ředitelka vinohradu Naše údolíčko, zatímco pan Boone Yeoh bude dělat něco, čemu nikdo z nás doopravdy nerozumí, jako zástupce provozního ředitele Security One. Nepřipadá ti to taky divné a neskutečné?“

„Hm? Promiň, zasekla jsem se u té spousty líbánkového sexu na Havaji. Připadá mi to přímo ujeté. Nádherné, děsivé, vzrušující a skrznaskrz ujeté."

Zoey jí poklepala na nohu. „Myslím, že po tobě se mi bude stýskat nejvíc ze všech, Strašáku."

Arden měla svou sestřenici moc ráda, a tak odsunula osobní ztrátu stranou. „Nejedeš zrovna do země Oz, ale i tak tě čeká pořádné dobrodružství, Zoey."

„Nás obě. Jen si to vem," dodala, zatímco Arden zajížděla na parkoviště. „Právě se chystáš jít do knihovny a všechny tam ohromit, až se jim srolují ponožky. Potom půjdeme na poslední zkoušku mých neuvěřitelně skvělých a nádherných svatebních šatů."

Vystoupily z auta na ostrý březnový vítr. Arden kvůli nevěstě doufala, že dubnové počasí bude mnohem mírnější.

„Chceš slyšet ještě něco divného?" zeptala se Zoey.

„Vždycky."

„Připadá mi, jako bych už byla vdaná."

„Žijete spolu skoro rok a předtím jste spolu půl roku chodili."

„Nejde jen o to. Vyprávěla jsem ti, že když jsem se seznámila s Boonem, říkala jsem si, že na tohle nejsem připravená, ale že tohle je ten pravý. A opravdu byl a je."

„A tak ses připravila." Arden ji za chůze objala kolem ramen, jako to často dělávaly.

Vzhledem k tomu, že si Zoey vzala podpatky, které přidaly k jejím sto dvaašedesáti centimetrům sedm dalších, Arden neměla pocit, že se nad ní tyčí. Nebo aspoň ne moc.

„Připravila jsem se, a rychle, a bylo to jednodušší, než jsem si myslela. Mohlo by se to stát i tobě."

„Podle mě to většinou takhle nebývá. Navíc jsem mladší než ty."

Zoey se rozesmála a dloubla Arden loktem. „Dřív jsi nesnášela, když jsem na tebe vytáhla, že jsem o dva roky starší."

„Já vím, ale teď a už napořád si to budu užívat."

V knihovně se Arden pozdravila s pořadateli, představila Zoey. Svlékly si kabáty, šály, potřásaly rukama dalším lidem.

Vrchní knihovnice Rachel Finesová podržela Ardeninu ruku ve své o něco déle. „Jsme na tebe moc hrdí, Arden. Ani ti neumím popsat, jak uspokojivý je to pocit, když zasouváš do police knihu od někoho známého. *Šepot* už si zamluvilo několik čtenářů."

„Já vám taky neumím popsat, jak uspokojivý je to pocit. Vždycky jste na mě byla moc milá, paní Finesová."

„A ty ses tu vždycky učila v tichosti a vracela jsi knihy včas. Tak, pokud jsi připravená, můžeme začít."

„Půjdu si najít místo a spočítat ponožky."

„Ponožky?" zopakovala Rachel, když Zoey odkráčela.

„To je takový rodinný žertík."

Arden si pomyslela, že tu má stejný pocit jako ve všech knihovnách, ať už jakkoliv velkých nebo malých: jako kdyby na ni čekalo bezpočet dveří, až si vybere, kterými v tu chvíli chce projít.

V prvních týdnech a měsících po smrti rodičů pro ni knihovna představovala útočiště a únik. Na stránkách knih mohla dělat cokoliv a být čímkoliv chtěla.

A právě v knihovně a na stránkách knih si uvědomila, co doopravdy chce dělat a čím chce být. Chtěla psát vlastní stránky, vlastní příběhy. Chtěla se stát spisovatelkou.

Zatímco čekala, až ji Rachel představí, rozhlédla se po obecenstvu. A objevila obličej, z něhož opět ucítila mravenčení mezi lopatkami.

Ten chlápek, pomyslela si. Dustin. Už zase? Seděl tam s rukama složenýma na výtisku její knihy.

Nemohla říct, že je to neskutečné, protože tam opravdu seděl, ale považovala to za víc než divné. Jeho přítomnost působila strašidelně, což vnímala už posledně.

Chtěl psát, to chápala, a rozuměla i tomu, jak osaměle se při tom člověk může cítit. Ale chodit na všechny její akce? To bylo na její vkus až příliš vtíravé.

Usoudila, že musí odložit přátelskost a nasadit profesionálně zdvořilý tón.

Nicméně nejdřív potřebovala odvést svoji práci, a hodlala ji odvést dobře.

Vystoupila na pódium.

„Děkuju vám, že jste přišli. Všichni máme to štěstí, že stojíme v knihovně, kde stačí jen natáhnout ruku, abychom našli znalosti, zábavu, dobrodružství nebo útěchu. Možná se sem přicházíme podívat na nějakou konkrétní knihu, nebo abychom strávili klidnou hodinku četbou. Chodíme sem studovat na zkoušku, sbírat podklady pro ročníkovou práci, přivádíme sem děti na čtení pohádek. To vše a mnohem víc je přímo tady – stačí otevřít dveře a vejít."

Promluví o vlastních dveřích a vlastní cestě k psaní.

Přednáška potrvá šestnáct minut – změřila si to.

Třikrát.

Potom bude čas na dotazy z publika. Arden doufala, že na ně bude umět odpovědět. Skutečnost, že předem nevěděla, na co se jí budou ptát, ji trochu znervózňovala, ale líbilo se jí široké věkové rozpětí přítomných: od teenagerů po seniory.

Domluvila a po zdvořilém potlesku se v duchu obrnila na to, co přijde.

„Jestli máte někdo nějakou otázku…"

Překvapilo ji – a zároveň zneklidnilo –, když do vzduchu okamžitě vyletělo několik rukou.

Kde berete náměty?

„Inu, vzhledem k inflaci je námětů tucet za dolar. Pro mě je spíš podstatné, jak zařídit, aby námět fungoval. A k tomu vám musí na daném příběhu a jednajících osobách dostatečně záležet."

Kde berete čas?

„Kde bereme čas na cokoliv? Uděláme si ho a pak ho využíváme. Psát jsem začala ještě při studiu, nebo jsem se o to aspoň snažila. Utekla mi řada mejdanů, musela jsem se učit, abych měla dobré známky, a brigádničila jsem v univerzitní knihovně, takže jsem se musela hodně ohánět."

Zodpověděla další dotazy a pomyslela si – doufala –, že jí to docela jde.

Potom se usmála a kývla na dívku, která horlivě ťukala do MacBooku.

„Jak poznáte, že je něco dobrý námět?“

„To nepoznáte, dokud ho nezačnete rozvíjet.“

„Měla byste psát o tom, co znáte?“

„Neřekla bych. Totiž, pokud chcete, pište o tom, co znáte. Ale podívejte se kolem sebe.“ Rozpřáhla ruce. „Přímo tady se dozvíte plno věcí, které jste nevěděli, když jste sem přišli. Proč nepsat o tom, co vás zajímá natolik, abyste si o tom zjistili víc?“

Dustin zvedl ruku.

Věnovala mu stejný úsměv a kývnutí jako ostatním. „Dustine?“

„Před časem jste mi řekla, že se nemám vzdávat. Když něco chcete, snažíte se, dokud to nezískáte. To neplatí jen pro psaní, ale i v životě, že ano?“

„Řekla bych, že ano, pokud nechcete zrovna vylupovat banky. Myslím, že je důležité věřit sám v sebe a pak pracovat na splnění svého cíle. Chce to čas, úsilí, oběti. Dejme tomu, že byste rád zaběhl maraton. To nedokážete jen tím, že si to budete přát. Potřebujete vybavení a trénink. Musíte trénovat, i když poprvé neuběhnete ani půl kilometru. Jestli si to opravdu přejete, budete běhat dál. A nakonec protrhnete cílovou pásku.“

„Život je jako maraton, viďte?“

„Většina z nás doufá, že opravdu hodně dlouhý. Tak pokračujme v běhu. Ještě jednou vám děkuju, že jste přišli. A nezapomeňte podporovat místní knihovnu.“

Tiše vydechla a znovu se obrnila, když se řada lidí zvedla a zamířila k ní, aby si s ní promluvili.

Potřásla dalšíma rukama, zodpověděla další otázky.

Časem se k ní dostal i Dustin.

„To bylo vážně… prostě paráda. To přirovnání k maratonu… mi dalo dobrý námět k přemýšlení.“ Podal jí knihu.

„Podepsala byste mi i tuhle? Ještě jsem se nerozhodl, komu ji dám."

„Jestli budete dál kupovat moji knihu, stanete se čestným členem rodiny."

Jakmile to dořekla, nejraději by se nakopla. Od tohohle si musí zachovat větší odstup.

„To by se mi moc líbilo! Jste celebrita."

Musela se zasmát. „Ani zdaleka."

„Jistěže jste! Četl jsem o vás článek v novinách. Každopádně vím, že máte hodně práce, ale…"

„To skutečně mám. Vlastně právě teď musím jet se sestřenkou na poslední zkoušku svatebních šatů. Blížíme se k jedné konkrétní cílové pásce."

Přenesla pohled za jeho rameno a s ulehčením uviděla známou tvář.

„Paní Cauderová. Děkuju, Dustine."

Vrátila mu knihu, obešla ho a objala svou učitelku anglického jazyka ze střední školy.

„Když jsem vás uviděla mezi hosty, jako bych se vrátila do posledního ročníku."

„Jsem na tebe hrdá."

A jelikož se její bývalé učitelce dojatě zaleskly oči, Arden cítila, jak se i její oči zalévají slzami.

„Nedostala jsem se ani na jednu tvoji autogramiádu. Jednou kvůli třídním schůzkám, podruhé jsem hlídala vnouče. Ale přinesla jsem si tohle."

Vylovila z kabelky výtisk knihy. „Chci podpis od své bývalé, velice nadané žákyně."

Arden napsala to, co doopravdy cítila. *Děkuju, že jste mi pomohla kráčet po správné cestě.*

„Myslím, že neexistuje nic, co by učitelka od studentky slyšela raději. Teď se snažím pomoct téhle. Je to Danica z maturitního ročníku. Rozhodla se, že pololetní práci napíše o tvé knize."

„Ach. Něco takového slyším poprvé a je to významná věc."

Dívka byla hezká jako obrázek, měla zlatavě hnědou pleť, výrazné rysy a velké hnědé oči se zlatými flíčky v duhovkách.

„Chci být spisovatelka. Chci psát romány. Baví mě zjišťovat věci, které nevím. Paní Cauderová vyprávěla ve třídě o vás, tak jsem se přihlásila do knihovny a přečetla jsem vaši knihu. Moc se mi líbila."

„Díky." Arden naklonila hlavu ke straně. „Vsadím se, že píšete každý den."

„Přinejmenším do deníku, pokud si nemůžu udělat čas na víc. Slečno Bowieová, kdybyste mi mohla věnovat chvilku, teď, nebo až se vám to bude hodit, ráda bych s vámi udělala rozhovor pro svoji práci."

Arden se podívala na Zoey, která se k nim právě připojila.

„Jen do toho. Máme dobrých dvacet minut."

„Bude vám to stačit, Danico?"

Dívka se rozzářila. „Dvacet minut by bylo super."

„Tak si najdeme nějaké vhodné místo."

Netrvalo ani pět minut, než si Arden uvědomila, že si tenhle rozhovor užívá víc – a taky pro ni představuje větší výzvu – než rozhovor s profesionálním novinářem pro místní noviny.

Dustin ji sledoval z místa mezi regály plnými knih. Málem se dusil zlostí. Odpálkovala ho – už zase – a teď si támhle sedí a věnuje čas nějakému pitomému dítěti. Čas, na který měl právo *on*.

Chápal, co znamená, když někdo předstírá nedobytnost – ženy to dělaly rády, aby daly najevo svoji převahu. A podle něj tuhle taktiku používaly, když chtěly, aby se daný muž vrátil a snažil se ještě víc.

Proto mu nezvedala telefon, když jí volal. Proto měla plno výmluv, když ji pozval na schůzku.

A přitom jí celou dobu skládal pochvaly – o tom, jak vypadá, o její hloupé knize.

Sklonil oči k výtisku, který držel v ruce, a musel odolat nutkání přelomit hřbet a začít trhat stránky.

Místo toho promnul mezi prsty kožený náramek na levém zápěstí. Připomínka, aby zachoval klid a pokračoval dál.

Ne, ona má prostě jenom dobré srdce, to je všechno. Dobré, naivní srdce. Bylo jí té holky líto – i té staré čarodějnice, která jí tu holku přivedla. A pokud šlo o tu sestřenici, celá ta věc se svatbou ji jen obírala o čas.

On dokáže počkat. Z toho, jak se na něj usmívala, věděl, že to od něj chce.

Ten, který se vzdává, nikdy nevyhraje. Vezmi si, co chceš, jinak ti to vyfoukne někdo jiný. Kolikrát mu otec opakoval právě tohle? A Arden říkala to samé.

Je to maraton, připomněl si. Takže poběží dál. A až dospěje k cíli, ona mu bude patřit, jak mají předurčeno.

Ubíhaly dny. Zkouška šatů, vymýšlení zasedacího pořádku, večírek se spoustou žen a margarit, dárky, sestavování seznamu písní, aby pomohly vikáři. Svatební výslužky, zkušební hostina.

Manikúra, pedikúra, česání, líčení.

A po celém tom hektickém období Arden konečně stála ve slavnostních šatech barvy jarní zeleně, s náhrdelníkem z propojených kroužků, který dostala od Zoey, a dívala se na svou přítelkyni, sestřenici, sestru v bílých svatebních šatech s lesklým živůtkem bez ramínek a se sukní z několika vrstev hedvábí a tylu připomínající bohatý květ. Místo závoje si vyčesané vlasy ozdobila třpytivou čelenkou.

Teta Jen jí čelenku ještě trochu upravila a v očích se jí zaleskly slzy.

„Dítě moje, jsi překrásná."

„Taky si tak připadám, mami." Zoey ji objala. „Cítím se… skvěle. Děkuju za to, že jsi tak… že jsi prostě moje mamka."

„Hm, tak tohle mě dostalo." Jen se odvrátila, aby si vzala papírový kapesníček, a Zoey se s dojatým smíchem otočila k Arden.

„Co myslíš?"

„Podle mě vypadáš pohádkově. Vypadáš, že budete šťastní až do smrti."

„Přesně to budeme, Boone a já. Arden, bez tebe bych to všechno nezvládla. Odvedla jsi spoustu práce. Postarala ses o fůru detailů, abych to nemusela dělat já."

„Bylo mi upřímným potěšením."

„Až na to dojde, oplatím ti to."

Od dveří se ozvalo zaklepání a do místnosti nahlédla koordinátorka svatby. „Tomu říkám nádherná nevěsta. Jste připravené?"

„Já jsem připravená od chvíle, kdy mi řekl: *Ahoj, já jsem Boone*."

„Jen, váš syn čeká, aby vás doprovodil na místo."

Jen zlehka položila obě dlaně Zoey na tváře. „Mám tě moc ráda, Zoey."

„Já tebe taky, mami."

„Dám vám ještě minutku. Přijdu pro vás, až bude čas." Koordinátorka zavřela dveře.

„A je to tu," řekla Zoey. „Jsem se svou nejlepší kamarádkou posledních pár minut předtím, než se ze mě stane vdaná žena."

„Nejsi ani trochu nervózní."

„Ne, vůbec. Je to prostě další krok – a upřímně, vypadám božsky."

Arden se zasmála. „To je fakt."

„Ty taky. Vážně. Pošlu ti fotky z Havaje. Ty mi pošli nějaké z New Yorku."

„Možná budeš příliš zaneprázdněná, než aby ses dívala na fotky z mého třídenního výletu do New Yorku příští týden."

„Nebudu. Na tebe si vždycky udělám čas a ty zase na mě." Zoey k ní uslzeně vztáhla obě ruce. „Slibuješ?"

„Slibuju."

Arden sledovala, jak si Zoey a muž, jehož milovala, vyměňují sliby a prsteny. Cítila se spokojeně. Další krok, připomněla si. Další krok na správné cestě.

* * *

Arden odpracovala v knihkupectví dva celé dny, aby nahradila čas věnovaný svatbě a nadcházející cestě do New Yorku. Prodávala, přijímala objednávky, doplňovala knihy v policích, a když se vydala domů, pomyslela si, že si připraví něco rychlého a jednoduchého k večeři, aby si vyšetřila dvě hodinky u klávesnice.

Pořád si ještě musela sbalit, ale to udělá zítra, po celém dnu stráveném psaním – a po návštěvě posilovny. Potom se pěkně vyspí, odjede na letiště a odletí do New Yorku.

Připomněla si, že před odjezdem musí zalít květiny a naposledy zjistit, jaké bude počasí. Deštník si nicméně vezme, bez ohledu na meteorology.

A zatímco si tak v duchu procházela seznam úkolů, málem vrazila do Dustina.

„Dobrý den!“ Když se Arden zastavila, položil jí dlaň na paži a nechal ji tam. „Kde jste byla?“

„Všude možně, pardon.“

„Plánujete svatbu?“

„Cože? Ne, to ne, novomanželé si užívají slunce a ostrovní vánek na Havaji.“

„To je skvělé. Tam jsem se taky vždycky chtěl vypravit. Poslyšte, když už nepřipravujete svatbu, co kdybych vám koupil kafe?“ Ukázal na kavárnu, před kterou právě stáli.

Arden chtěla jenom jít domů, ale usmíval se na ni s takovou nadějí…

Sama nejspíš vypadala stejně, když mluvila s některým ze spisovatelů pozvaných do Příští kapitoly.

A vymýšlet další výmluvu jí připadala hrubé, snad dokonce trochu podlé.

Deset minut, pomyslela si. Maximálně patnáct. Čemu to může uškodit? Pak bude po všem a ji nebudou trápit výčitky svědomí.

„Jistě, mám chvíli času. Ale jen malou.“

„Super!“ Zatočil ke kavárně. Pořád jí nepouštěl ruku. „Máte hodně práce, viďte?“

„Docela ano. Ale poslední měsíce byly vyloženě nabité.“

„Neměla byste pracovat tak tvrdě. Možná je načase udělat si dovolenou."

„Vlastně – nejde přímo o dovolenou, ale ve čtvrtek odjedu na pár dní do New Yorku. Ještě si musím zabalit a vyřídit pár věcí, takže mám čas opravdu jenom na jedno kafe."

„Výborně!" Uvnitř ji nasměroval ke stolku pro dva a položil jí dlaně na ramena.

Arden ztuhla a začala se k němu otáčet.

„Pomůžu vám z kabátu."

Přiměla se uvolnit. „Díky."

Posadila se a hned k nim přišla servírka.

„Ahoj, Arden. V tuhle denní dobu tě tu nevídáme často."

„Ahoj, Macie. Jak se vede?"

„Nadprůměrně, takže si nemůžu stěžovat. Jako obvykle?"

„Ano, díky."

Macie se otočila k Dustinovi. „Co můžu donést vám?"

Dustin jí nevěnoval jediný pohled. „Co je pro vás obvyklé?" zeptal se Arden, ale odpověděla Macie.

„Arden si vždycky dává latte se spoustou mléka."

„To zní skvěle. Dám si to samé. Chtěla byste koblihu nebo tak něco?"

„Ne, jen to kafe, díky."

„Hned vám je přinesu."

„Takže New York?" zeptal se Dustin, když Macie odešla. „Nejspíš pracovně." Usmál se. „Práce, práce, práce."

„Z větší části. Nějaké schůzky. A nakladateli se podařilo dojednat autogramiádu v jednom knihkupectví v centru."

Povytáhl obočí. „Autogramiáda v New Yorku. Páni. To je velká věc."

Zasmála se a uklidnila se – usoudila, že je Dustin jen zvláštně oslněný jejím úspěchem.

„Je to malé nezávislé knihkupectví na Lower East Side, ale pro mě jde opravdu o velký krok. Pořád hledáte nějakého literárního partnera?"

„Mám pár jmen, ale říkal jsem si, že možná zkusím najít někoho na internetu. Jenom si musím dodat odvahu a někomu

napsat. Připadá mi to… No, je trochu strašidelné ukázat svoji práci cizímu člověku, chápete?“

„Úplně. Ale v tom je právě smysl psaní, nebo ne? Aby vaše texty četli cizí lidé.“

„Vy jste měla literární skupinu nebo konzultanta?“

„Chodila jsem na tvůrčí psaní na vysoké škole, takže jsem měla profesory a spolužáky.“ Zvedla hlavu, protože jim Macie právě přinesla latte.

„Díky, Macie.“

„Není zač. Ozvěte se, kdybyste chtěli něco dalšího.“

„Já jsem byl ve škole hodně stydlivý,“ řekl Dustin. „Táta mi umřel, když mi bylo osm, takže…“

„To je mi moc líto.“

„Jo, byl hasič a zemřel ve službě. Bylo to tvrdé. Mamka se musela kvůli práci přestěhovat. Nové místo, nová škola, žádný táta. Knihy nejspíš byly můj únik. Potom mamka onemocněla. Zemřela krátce po mých třináctých narozeninách.“

Arden pro něj bolelo srdce – věděla, o jak hlubokou ztrátu se jedná –, a tak se natáhla přes stůl a vzala ho za ruku.

Jeho oči plné emocí se zahleděly do jejích. Sevřel její ruku ve své.

„Chápete to. Četl jsem, že jste přišla o oba rodiče, když vám bylo čtrnáct. To je asi ještě těžší, ztratit oba najednou. Pak jste se přestěhovala sem, viďte? Abyste bydlela u tety a strýce?“

„Ano. Vy jste někoho měl?“

„Prarodiče. Byli skvělí, ale to víte, další nové místo, další nová škola. Dělali pro mě první poslední a nemohlo to být snadné, v jejich věku.“

Napil se latte a rozhlédl se po ostatních stolcích, u nichž seděli hosté, povídali si, pracovali na laptopech nebo se dívali do mobilů.

„Těšíte se na odpočinek, říkáte si, že si třeba pořídíte karavan a budete cestovat, a najednou bum, máte na krku teenagera.“ Pousmál se. „Navíc nepřístupného, který chtěl jenom sedět u sebe v pokoji a číst. Měli mě moc rádi a dávali si

záležet, abych to věděl. Dělali, co mohli. Babička zemřela, když jsem byl na vysoké, a já se vrátil domů. Děda potřeboval pomoc. Starali se o mě, když jsem to potřeboval, a já jsem se pak staral o něj."

„Určitě to pro něj hodně znamenalo."

„Myslím, že ano. Vím, že ano," opravil se Dustin. „I pro mě. Prožili jsme skoro pět let, dva Dubeckiové, než zemřel. Před pár měsíci."

„Ach. Já myslela, že jsem pro něj podepisovala knihu."

Chvíli se na ni nechápavě díval. „Jo tohle. To bylo pro druhého dědečka – tátu mojí mámy. Ten ještě žije. A je při síle. Po dědově smrti mě napadlo, že se přestěhuju blíž k němu. Vždycky jsme spolu dobře vycházeli. Ale chtěl jsem…"

Povzdychl si a naklonil se k ní. „Chtěl jsem si najít vlastní bydlení, víte? A tenhle děda mě tolik nepotřebuje. Připadá mi, že tady jsem na správném místě, přinejmenším prozatím. Vy máte nejspíš stejný pocit."

„Je to tu pěkné, jde o dobrou čtvrť a mám tu rodinu. Zoey mi bude moc chybět, až se s Boonem přestěhují na severozápad k tichomořskému pobřeží. Ale zůstaneme v kontaktu."

„To je daleko."

„Je, ale oba si pracovně polepší. Každý si musí najít své místo."

„Pro mě to jsou hory. Pěkný srub v horách, samota, panoramata." Položil jí dlaň na ruku, než ji stačila odsunout. „V horském srubu by se vám psalo skvěle. Nic by vás nerozptylovalo, měla byste někoho, kdo se o vás stará."

Vymanila mu ruku ze sevření. „Já jsem byla celý život městská holka. Co vlastně děláte, než vyzkoušíte ten srub v horách? Myslím za práci?"

„Právě teď doplňuju regály v supermarketu." Pokrčil rameny. „Děda mi odkázal všechno, co měl, takže mi peníze nechybí, ale chlap se musí nějak zaměstnat, ne? Musí pracovat a živit rodinu. A já využívám ten čas k tomu, abych přemýšlel o příběhu, který píšu. Pozoruju lidi, chápete?"

„Ano.“ Dopila latte a odsunula šálek. Než stačila něco říct, promluvil on.

„Poslyšte, mám pocit, že jsem celou dobu mluvil jenom já. Co kdybych vás pozval na večeři, abychom si mohli promluvit o vás?“

„Za prvé, nemluvil jste jen vy. A za druhé, vážně musím domů. Před čtvrtečním odjezdem musím stihnout milion věcí.“ Vstala a vzala si kabát, který měla přehozený přes opěradlo židle. „Díky za kafe.“

„Bylo mi potěšením.“ Rychle se zvedl a pomohl jí do kabátu. „Nebudete ho potřebovat, ale i tak: hodně štěstí v New Yorku.“

Když se k ní naklonil, natočila tvář ke straně, aby se jeho rty dotkly jen tváře.

„Někomu napište,“ poradila mu. „Když už nic jiného, třeba si najdete přítele na psaní.“

„Připadá mi, že už jsem si ho našel.“

Usmála se. „Ještě jednou díky.“

Vyšla z kavárny a přidala do kroku, aby stihla zelenou na přechodu pro chodce. Pokus o polibek ji neměl překvapit. A znamenal, že se bude muset vrátit k výmluvám. Nebo, což by bylo ještě horší, mu bude muset na rovinu říct, že o něj nemá zájem.

Měla pocit, že Dustin chce především učitele, a na to se necítila kvalifikovaná. A neměla do toho ani chuť. A jestli chtěl něco víc, vztah nezapadal do jejích bezprostředních plánů.

Kromě toho v ní nevyvolával nic než soucit kvůli ztrátám, jež utrpěl. A pocit, že je na něm něco trochu divného, možná právě kvůli těm ztrátám.

Víc než pozvání na kávu od něj nepřijme – a ani to už nehodlala opakovat.

Když vešla do domu, kde bydlela, přestala na něj myslet. Těhotná sousedka z patra pod ní, která pracovala jako asistentka lékaře, měla na každém rameni jednu plnou nákupní tašku a právě lovila klíče.

„Monico. Pomůžu ti."

„Beru, díky. Uf." Odfrkla si, až jí zavlála ofina z krátkých hnědých vlasů. „Mám za sebou dlouhý den a John má ještě delší."

Arden jí odnesla jednu tašku do bytu s téměř stejným rozvržením, jaké měl ten její. Zatímco ona sama ale dávala přednost klidným, tlumeným barvám, Monica a John Betzovi měli radši výraznější odstíny.

V kuchyni postavily nákupní tašky na pult a Monica se pohladila po břiše. „Ještě dvanáct týdnů a tohle je jeden z těch dnů, kdy mám pocit, že jsem těhotná už pět let. Možná šest."

„Co kdybych uklidila nákup a ty sis zatím sedla?"

Monica si posunula brýle s modrými obroučkami na nose.

„Řeknu ti, Arden, že jsi ta nejlepší sousedka, jakou si člověk nad sebou může přát. Skoro nikdy tě neslyšíme. Žádné dupání, žádná hlasitá hudba, žádné divoké mejdany. A pokud už pořádáš večírek, pozveš nás. Když jsme byli na dovolené, zalévala jsi nám kytky a vybírala jsi poštu. Po návratu jsme tu měli čerstvé ovoce a mléko. A teď bys mi uklidila nákup."

„Měla jsi dlouhý den a zbývá ti ještě dvanáct týdnů."

„To je pravda, ale tohle zvládnu. Ještě bys mi zase srovnala věci v lednici, jako když jsme byli na té dovolené."

Arden na ni mrkla. „Nemůžu si pomoct."

„To jsem zjistila za těch – kolik vlastně? – osmnáct, devatenáct měsíců, co jsme sousedi. Co kdybych ti nalila sklenici vína, které si sama dát nemůžu, a já to mezitím uklidím?"

„Moc ráda, ale už tak mám zpoždění. To mi připomíná – na pár dní pojedu do New Yorku. Odletím ve čtvrtek, vrátím se v neděli."

„Mám ti zalívat kytky?"

„Je to jen pár dní a zaliju je, než vyrazím. Jenom jsem ti chtěla říct, že tu nebudu. Nečekám žádné zásilky, ale…"

„Jestli něco dorazí, převezmeme to."

„Díky. Zatím se měj."

Vyšla nahoru a dlouze vydechla. Konečně byla doma, sama a v klidu.

Ze všeho nejdřív se převlékla z pracovních šatů. Brala to tak, že nikdy není brzy na to, aby si vzala pyžamo. Neměla sice nijak velký hlad, ale snědla jedno ze svých klasicky rychlých a jednoduchých jídel. Hrnek rajské polévky z konzervy, zapečený sendvič se třemi druhy sýrů. A nechala se inspirovat Monicou k tomu, aby si nalila sklenici vína.

Potom se třemi sušenkami Oreo – z čerstvě uspořádané lednice – na talířku odešla do pracovny.

Dvě hodiny, zopakovala si, a zapnula počítač. A jestli jí to půjde dobře a rozhodne se, že bude místo dvou hodin psát tři, kdo by to počítal?

Nepodívala se z okna. I kdyby ano, nebylo pravděpodobné, že by si všimla muže sedícího u stolku před oknem v restauraci Amigos, který popíjel Dos Equis a jedl chile relleno.

Do té restaurace zašel teprve poté, co viděl, jak Arden rozsvěcí. Ze svého místa – zarezervovaného den předem – sledoval, jak přechází z jedné místnosti do druhé. Na okně pokoje, který byl patrně její ložnicí, měla žaluzie, ale přes ostatní okna bylo vidět dovnitř.

Objednal si, čekal, pozoroval.

Považoval se za trpělivého.

A měl plán.

Rozsvítilo se v dalším pokoji a viděl, jak Arden přešla kolem okna. Potom už ji nezahlédl.

Pracuje, pomyslel si. Píše. Ano, právě to teď dělá. Věděl to. Věděl to, protože byli propojení.

Neškodný koníček, pomyslel si. Dovolí jí ho, aspoň po nějakou dobu. Pokud nebude zanedbávat svoje povinnosti, až si najdou nějaký ten srub v horách. Ale on ji zaopatří – dá jí střechu nad hlavou, obstará jídlo, které mu připraví, oblečení, které bude nosit.

A bude za to vděčná. Budou šťastní, jak to měli předurčeno.

A tak teď jedl a popíjel, pozoroval a plánoval.

3. KAPITOLA

Arden si šla zaposilovat a zacvičit, a skoro se stihla vrátit domů, než začalo pršet. Posledního půl bloku vzala klusem a do domu vběhla jen s trochu vlhkým oblečením.

Právě si projížděla rukou vlasy, když ze svého bytu vyšli John s Monicou.

„Dovnitř a ven, dovnitř a ven," oslovila ji Monica s úsměvem. „Zapomněla sis dnes ráno něco?"

„Ne, proč?"

„Slyšeli jsme, jak odcházíš. Dneska dopoledne máme kontrolu u doktora." Poklepala si na břicho. „Takže oba půjdeme do práce později."

„Dny s fitkem. Pondělky, středy, pátky." John, vysokoškolský učitel, namířil na Arden prst. „Jsi jako hodiny. Až na dnešní ráno."

Arden zmateně trhla rameny. „Odešla jsem jako vždycky."

„Ale pak ses vrátila, asi tak o pět minut později," řekla Monica. „Skoro nikdy tě neslyšíme, ale dneska jsme měli klidné ráno, tak jsme tě slyšeli."

„Já se nevrátila. Odešla jsem před osmou a celou dobu jsem byla ve fitku."

„Ale my slyšeli, jak tam nahoře chodíš," namítla Monica a John se přestal uvolněně usmívat.

„Miláčku, běž domů, ano? Já půjdu nahoru s Arden."

„Někdo tam byl. Někdo byl v tvém bytě, Arden. Slyšeli jsme to."

„Podíváme se tam." John Monicu jemně postrčil ke dveřím do jejich bytu. „Vrať se dovnitř."

„Mám zavolat policii?"

„Zatím se jenom podíváme. Slyšeli jsme, jak zase někdo odchází, takže to zkontrolujeme."

„Určitě to bude v pořádku," řekla Arden, když vykročila do schodů s Johnem. Ale jistá si nebyla. „Jak dlouho jste tam někoho slyšeli?"

„Přesně ti to nepovím. Půl hodiny, možná o něco delší dobu. Co kdybys mi půjčila svůj klíč a držela se stranou? Slyšeli jsme, jak ten někdo odchází, ale radši bych vešel první."

„Proti tomu nebudu nic namítat." Podala mu klíč a kývla na svoje neporušené dveře. „Jestli se tam někdo vloupal, nenechal po sobě stopy."

John odemkl a otevřel.

„Všechno vypadá jako normálně. Jenom to tu rychle projdu. Ty počkej tady."

Ale Arden vešla za ním.

„Nevypadá."

„Co nevypadá?"

„To tu jako normálně. Ten přehoz na gauči… Tak jsem ho nenechala." Srdce se jí rozbušilo. „Ani ty polštáře."

„Dobře." Pohladil ji po paži. „Chybí něco?"

„Já nevím, musím… Ano. Fotka, na které jsem se Zoey. Byla na téhle polici, a teď tam není. Svíčka. Koupila jsem si ji minulý týden a měla jsem ji na stole. Ta taky zmizela."

Vběhla do pracovny.

„Někdo seděl u mého stolu. Vždycky zasunu židli úplně nadoraz, a teď je trochu vysunutá. A někdo hýbal s věcmi na stole. Bože, moje fleška je pryč. Moje zálohy."

„Zkontroluj počítač. Já zavolám policii a napíšu zprávu Monice. Zůstanu s tebou."

Arden rozechvělými prsty zapnula počítač. „Máte termín u doktora."

„Přeobjednáme se."

„Je to tu." Vydechla. „Všechno tu je. Potřebuješ heslo, abys něco otevřel. Začala jsem ho používat na vysoké a stal se z toho zvyk. Všechno tu mám."

„Máš v bytě nějakou hotovost, šperky?"

„Vždycky nechávám dvě stovky přímo tady.“ Otevřela zásuvku u stolu. „Jsou tady, ale… Johne, tohle bude znít bláznivě, ale měla jsem tu krabici s propiskami, a ty zmizely. Kdo vezme propisky a nechá tady hotovost?“

„To netuším. Měla by sis projít zbytek věcí a sepsat seznam všeho, co se ztratilo. Vyřídím ty telefonáty.“

O půl hodiny později Arden seděla na pohovce mezi svými sousedy a mluvila se strážníky Ulim a Jamisonem.

„Odešla jsem přibližně ve tři čtvrtě na osm. Hodinu a půl jsem byla ve fitku a sem jsem se vrátila, zrovna když začalo pršet.“

„Slyšeli jsme, jak odchází,“ doplnila Monica. „V pondělí, ve středu a v pátek Arden vždycky odchází ve stejnou dobu. Potom jsme slyšeli, jak se vrací – nebo jsme si aspoň mysleli, že je to ona. Smáli jsme se tomu, protože Arden nikdy nic nezapomíná.“

„Potom tu někdo chodil,“ navázal John. „Arden je tichá – skoro ani nevíte, že nad vámi někdo bydlí, ale tentokrát jsme slyšeli, jak tady někdo šramotí a pak odešel. Zhruba o půl hodiny později. Nejmíň.“

„Tohle je dům se čtyřmi byty,“ řekl Uli. „Co ostatní nájemníci?“

„Nade mnou bydlí Jim Fetteral,“ odpověděla Arden. „Žije sám a často je pracovně na cestách. Teď je taky pryč. Dole bydlí, ehm, Karen a Mike Angelovi.“

„Ti jsou oba v práci,“ doplnila Monica. „Většinou odcházejí před půl devátou.“

„Zmínila jste se o tom, že se vám něco ztratilo,“ řekl strážník Jamison.

„Ano, sepsala jsem seznam. Nedává to žádný smysl. Jediné, co pro mě má nějakou hodnotu, je moje fleška, zlaté náušnice ve tvaru srdíček, které mi dali rodiče, když jsem si nechala propíchnout uši, a především matčin medailónek. Dostala ho od prarodičů, když jsem se narodila. Byla v něm moje fotka, když jsem byla nemluvně, a pramínek mých vlasů.“

Do očí jí vhrkly slzy, ale potlačila je.

„Máte nějaký snímek těch náušnic a toho medailónku?“

„Medailónku ano. Mamka ho nosila.“

„Kdybyste nám ho mohla dát. Potom vám ho vrátíme.“

Arden vstala a podala jim seznam. „Jsou tam i další věci. Divné věci. Můj hřeben, šampón, poloprázdná lahvička krému na ruce a tak podobně. Dojdu pro tu fotku.“

Když se s ní vrátila, Uli vzhlédl od seznamu. „Krabice s propiskami?“

„Byla v zásuvce, kde jsem měla i dvě stovky v hotovosti. Peníze tam pořád jsou, propisky ne. Kdo krade propisky, poloprázdnou lahvičku krému na ruce, hřeben, zpola vypálenou svíčku, rtěnku a takové věci?“

„Kdo má ještě klíč od vašeho bytu?“ zeptal se jí Jamison.

„Teta a strýc. Totiž, mají ho pro případ nouze, ale ještě nikdy ho nepoužili.“

„Partner?“

„Ne. S nikým nechodím, už… už skoro rok. Soustředím se na práci. S nikým jsem se nerozešla a nikdy jsem nedala klíč nikomu jinému než rodině.“

Odpověděla na další otázky, ale nic ji nezbavilo úzkosti, z níž se jí svíral žaludek.

Někdo byl u ní doma, prohraboval se jí věcmi, odnesl její osobní předměty.

Po odchodu policistů si stále připadala bezradná.

„Nemám ti zavolat zámečníka?“ John jí stiskl ruku. „Ti poldové měli pravdu. Musíš si vyměnit zámky a přidat závoru.“

„Ne, já se o to postarám. Oba už jste mi pomohli dost. Víc než dost. Nechám vyměnit zámky, přidám závoru a ještě k tomu chůvičku s kamerou. Ale moje věci nenajdou.“

„Udělají, co budou moct, Arden. Poptají se sousedů, jestli si nevšimli, jak sem někdo vchází, nebo třeba jenom postává poblíž domu.“

Arden kývla na Monicu. „Řekla bych, že to musely být děti, které se vyhecovaly k takové hlouposti, ale ta hotovost? Nedává to smysl. Děkuju, že jste se mnou byli. Jsem v pořádku. Zavolám zámečníky a objednám si tu hloupou kameru.“

„Jestli budeš cokoliv potřebovat, jsme tady. A až budeš v New Yorku, dáme ti tu na všechno pozor."

„Řekneme to i ostatním nájemníkům," dodal John. „Víc očí víc vidí, víc uší víc slyší. Je mi to opravdu líto, Arden."

„Mně taky."

Nechala si vyměnit zámky a přidat závoru. Snažila se pracovat, ale pořád vstávala od stolu, aby kontrolovala nové zámky a vyhlížela z okna.

Když to konečně vzdala, sbalila si věci, prošla seznam na cestu – dvakrát – a šla spát.

O několik minut později už byla zase na nohou. Opakovala si, že reaguje přehnaně, ale vzala jednu jídelní židli a zablokovala s ní kliku.

I tak skoro nespala.

Kdysi si Arden představovala, že jednou bude zase bydlet v New Yorku. Tentokrát ne v Brooklynu, ale na Manhattanu. Jako autorka kontroverzních románů si pořídí podkrovní byt v SoHo a obklopí se knihami a výtvarným uměním.

Bude navštěvovat módní kavárny, kde se bude scházet se zajímavými, sečtělými přáteli a dlouhé hodiny debatovat o silných a slabých stránkách společnosti.

Bude pořádat vybrané koktejlové večírky a spát se svéráznými, zajímavými muži.

Pak si ale uvědomila, že nechce vysedávat hodiny v kavárnách, nemá talent ani chuť na organizování koktejlových večírků a není zkrátka stavěná na střídání partnerů.

A už vůbec nechtěla psát kontroverzní romány – ani by nevěděla jak.

Chtěla zkrátka psát. Vyprávět příběhy a vědět, že je bude číst i někdo mimo okruh rodiny. Líbila se jí rutina, do níž vplula. Přátelé, rodina, práce.

Nepotřebovala být významná autorka. Ani slavná. Před světlem jevištních reflektorů dávala přednost místu v hledišti.

Vzhledem k tomu, že ji rodiče zabezpečili – fondem na školné, životními pojistkami, úsporami a investicemi i domem v Brooklynu –, mohla si udělat čas na psaní.

Ostatní zaměstnání brala spíš kvůli disciplíně, kvůli tomu, aby se stýkala s ostatními lidmi a neuzavírala se jen do vlastního světa.

Měla ráda svůj jednoduchý, uspořádaný a předvídatelný život beze zmatků. Uvědomovala si, že je to do značné míry důsledek toho, jak se jí ve čtrnácti roztříštil svět a osud ji vrhl do neznáma – a nic na tom nezměnila ani skutečnost, že znovu našla vřelé přijetí a lásku.

Teď, po bezproblémovém letu a vybalení věcí, stála u okna hotelu a znovu uvažovala o tom, že by se přestěhovala do New Yorku.

Ne kvůli kavárenským konverzacím nebo kultivovaným večírkům. A už vůbec ne kvůli mužům, které by si brala do postele a pak je s ledabylým úsměvem odmrštila.

(Ačkoliv jednou nebo dvakrát by to třeba zkusit mohla.)

Ale kvůli zdejší energii a barvám. Kvůli nespoutanému *životu*.

Když se teď dívala na provoz i na davy lidí proudící po chodnících, musela se usmát a zavrtět hlavou.

Ano, pár dní, možná týden nebo tak nějak, mohla vstřebávat všechen ten pohyb a ruch. Ale po několika měsících – ne-li dřív – by ji úplně vyčerpal.

Prvních čtrnáct let života nicméně bydlela jen pár stanic metra odtud, takže to tu znala a rozhodla se, že se ještě před první schůzkou projde po okolí.

V koupelně otevřela cestovní výbavu a nanesla si make-up. V líčení se docela vyznala, a tak udělala, co mohla, aby zahladila stopy po probdělé noci.

A po letech pokusů a omylů věděla, co jí sluší. Jednoduché střihy, žádné nabírání ani volánky. Výrazné barvy.

Když si kupovala nové oblečení, jako před touhle cestou, klonila se spíš ke klasice než k modernímu stylu.

Líbilo se jí, jak jí padnou čokoládově hnědé kalhoty z hebkého semiše, doplněné kozačkami stejné barvy. Když máte dlouhé nohy, radši je zvýrazňujte, než abyste je schovávala. Jarní tričko korálového odstínu s výstřihem do V podtrhovalo její zrzavé vlasy a výsledný dojem umocňovala trojice zlatých řetízků.

Prosté zlaté kruhy do uší, opět trojice, protože ji Zoey před časem přesvědčila, že obě potřebují v uších tři dírky.

Navrch si vzala kožený kabát odstínu koňaku, který si dopřála, když prodala *Šepot*.

Ještě šátek ve stejných tónech, a protože dnešní dubnový den bylo větrno, ale svítilo slunce, tmavé brýle.

Zavřela crossbody kabelku a kývla na svůj obraz v zrcadle.

S hlavou nakloněnou ke straně si uvědomila, že se zatím nerozhodla, jestli zůstane u kratších vlasů, nebo si je nechá zase dorůst.

Na rozhodnutí byl ještě čas, ale prozatím?

„Jo, ujdeš. Nikdo by neuhodl, že si pořád nejsi jistá, jestli se to všechno opravdu děje."

Celé to může být Matrix, pomyslela si, když před odchodem ještě zkontrolovala, že má v tašce klíč z hotelu. Třeba to všechno někdo naprogramoval.

Vyšla na ulici a nechala se unášet řekou turistů a místních obyvatel.

Jak sem mohla patřit? napadlo ji. Nejspíš se dalo říct, že z té řeky unikla na most.

Procházela se tudy s kamarádkami, nakukovaly do obchodů, sedaly nad pizzou, tacos nebo zmrzlinou, stěžovaly si na nechápající rodiče, nadávaly na učitele, vedly nekonečné hovory o klucích.

Arden si vzpomínala, že pokud šlo o kluky, ostatní dívky se jí často svěřovaly. Především proto, že sama v téhle oblasti neměla moc co vyprávět.

Byla posluchačka, pozorovatelka – jako by už tehdy dobrovolně zaujala místo v hledišti.

Teď si pomyslela, že se to vyplatilo, a podlehla nutkání zajít do nějakého knihkupectví.

Chvíli to trvalo, ale našla svoji knihu – dva výtisky. A naplnilo ji to radostí, jež ji provázela i cestou za agentkou.

Když poprvé vyjížděla tímhle výtahem do dvanáctého patra na schůzku s Yvonne Siscalovou, byla bez sebe hrůzou, protože se měla setkat se ženou, která držela v rukou její sny.

Podruhé, po prodeji *Šepotu*, byla nadšená, ale zároveň v ní zůstávalo něco z té hrůzy.

Když se teď zamyslela nad vlastními pocity, usoudila, že se dají popsat jako štěstí a nervozita.

Vstupní hala agentury jí atmosférou vždycky připomínala knihovnu: velká kožená křesla vínové barvy, police plné knih, elegantní recepční pult.

Než stačila promluvit, ohromilo ji, že recepční vstala, usmála se a oslovila ji jménem.

„Slečno Bowieová, velice ráda vás zase vidím. Doufám, že jste měla pohodovou cestu."

„Měla, díky. A říkejte mi Arden."

„Yvonne vás očekává. Jenom jí dám vědět, že jste tady. A tady je Elle. Vzpomínáte si na Elle? Yvonnina asistentka."

Elle byla snadno zapamatovatelná: mladá, krásná, přibližně sto padesát pět centimetrů vysoká, rychle mluvila, rychle se pohybovala a měla tolik energie jako dynamo.

„Přesně včas." Místo podání ruky ji Elle objala. Arden si vedle ní připadala jako obr. „Řekni Yvonne, že jdeme, Luce. Odvedu ji dozadu. Jaký byl let? Do hotelu jste se dostala bez problému?"

I s dlouhýma nohama musela Arden přidat do kroku, aby jí stačila. Elle rychle prošla dveřmi a vydala se chodbou lemovanou kancelářemi a spoustou knih.

„Let uběhl rychle a hotel je dokonalý."

„Mají skvělý bar. Jako starobylý lokál. Rozhodně byste si tam měla zajít na skleničku. Dorazila čísla prodejů

za první týden. Jsou slušná. Yvonne je s vámi probere. I podcast."

„Cože?"

Dveře do Yvonniny rohové kanceláře byly otevřené a Elle vešla rovnou dovnitř.

„Kávu, čaj, vodu – neperlivou, nebo perlivou?"

„Voda je v pohodě. Neperlivou," dodala Arden. Yvonne vstala zpoza stolu.

Vždycky Arden trochu připomínala Meryl Streepovou ve filmu *Ďábel nosí Pradu*. Stříbrný klínek vlasů, výrazné lícní kosti a autorita ženy, která řídí a ví přesně, co je potřeba udělat.

Přistoupila k Arden v černých střevíčkách – patrně od Prady – a vzala ji za obě ruce.

„Ráda vás vidím."

„Je prima, že můžu být zase tady."

„Svlékněte si ten parádní kabát, který bych vám hned ukradla, kdybych byla o dvanáct centimetrů vyšší, a posaďte se. Povězte mi, jak se cítíte."

„Dobře. Ohromeně, vděčně a dobře."

Arden si vybrala jedno kožené křeslo – tohle mělo stejnou barvu jako její kalhoty – Yvonne se posadila do druhého. A Elle přispěchala s vysokými sklenicemi vody s kostkami ledu.

„Kdybyste něco potřebovala, stačí říct. Někde tu budu pobíhat."

„Nepobíhá tu pořád?" zamumlala Arden, když Elle zase odspěchala.

„Už tu pracuje skoro čtyři roky, a ještě jsem neviděla, že by se jí vybily baterky."

„Yvonne, musím to zopakovat. Jsem vám opravdu moc vděčná. Vím, že jste se mnou zariskovala."

„Mám dobrý čich na to, čemu a komu dát šanci. Nepřerušila jste mou sérii úspěchů. Napsala jste dobrou knihu, Arden, a tahle je podle mého názoru ještě lepší. Jste mladá, budujete si základy a kariéru. Mým úkolem, naším úkolem je vám v tom pomoct. Nejdřív probereme zahraniční práva."

„Zahraniční práva?“

„Máme pár nabídek. Jsou nízké. Budeme vyjednávat a o něco je navýšíme, ale ne o moc.“

„My máme nabídky z jiných zemí?“

Yvonne se usmála a napila se vody. „Bude mi skoro líto, až přijdete o ten svůj úžas. Prodej knih je naše práce. Justin v oddělení zahraničních práv zahájil patřičné kroky. Až budeme mít konečná čísla, sdělíme vám je, a vy se rozhodnete, jestli na ty nabídky kývnete.“

„Yvonne, kývnu na ně, i kdyby mi nabízeli pět babek a sušenku.“

„Ano, opravdu mi bude líto, až o něj přijdete. Vyjednáme vám víc než pět babek a sušenky si budete moct koupit sama. V sobotu vás čeká autogramiáda v knihkupectví Stránky a stránky, ale o tom si promluvíme později. Objevila se další příležitost. Je to na poslední chvíli a oddělení marketingu je z ní vyloženě nadšené. Podcast Gracie Ullmanové. *Graciin knižní klub*.“

„Elle se zmínila o nějakém podcastu.“

Sama nikdy žádný neposlouchala a uvažovala, jestli se k tomu má přiznat.

Když psala, potřebovala ticho. Při čtení taky. Jinak poslouchala hudbu, nebo si pustila televizi.

„Omlouvám se, ale nevím, kdo to je.“

„Ale hodně lidí to ví. Má velice populární podcast a natáčí ho v New Yorku. Na poslední chvíli jí někdo odřekl účast a oddělení marketingu po tom skočilo. Je to dobrá reklama, příležitost oslovit nové potenciální čtenáře, a rozhovory Gracie Ullmanové bývají zábavné.“

„Nikdy jsem podcast netočila.“

„Taky jste předtím ještě nikdy nevydala knihu.“

„To je pravda. No… Kdy bych ho měla natáčet?“

„V půl páté.“

Arden poklesla brada. „Dneska?“

„Odřeknutí na poslední chvíli, vaše příležitost. Doufám, že ji využijete, Arden. Půjdu s vámi, i někdo z marketingu.

Podcast trvá devadesát minut, takže potom vás vezmu na večeři. Budeme oslavovat. Zítra vás předám vaší redaktorce. Diane vás tu provede a představí vás týmu."

„Devadesát minut."

„Gracie Ullmanová je ve své práci dobrá a vy taky. Bude to reklama i na vaši autogramiádu. Pokud byste souhlasila, oddělení marketingu to hned oznámí knihkupectví. Smím vám dát radu?"

„Bože, ano."

„Chyťte tuhle šanci za pačesy a nepouštějte ji, Arden."

Zhloupl se jí z toho žaludek, ale přikývla. „Dobře, samozřejmě ji beru."

„Výborně. Řeknu Elle, ať to domluví, a my zajdeme na oddělení zahraničních práv, kde se můžete seznámit s další částí našeho týmu."

Tým, pomyslela si Arden. To znamenalo, že se musí chovat jako týmová hráčka, byť to obnášelo natočit devadesátiminutový podcast, ačkoliv si nebyla tak úplně jistá, že ví, co to vlastně znamená.

Proto souhlasila, a nakonec to nebylo tak hrozné, jak se obávala. V podstatě vedla dlouhý rozhovor s energickou ženou, která milovala knihy. A navzdory nervozitě a vyloženému strachu si to užívala.

Když potom seděly v restauraci, obklopené hlasy ostatních hostů, Yvonne pozvedla sklenku vína, jež objednala.

„Nejdřív zopakuju, že jste si vedla dobře. Byla jste pohotová, zábavná, vtipná a upřímná."

„Ještě jednou děkuju. A já zase zopakuju, že si sotva pamatuju, co jsem říkala."

„Ani to, jak jste Gracii řekla, že se ráda vrátíte, až vám vydají druhou knihu?"

„Překvapila mě, když se mě na to zeptala. Teď na to rozhodně nebudu myslet."

„Tak dobře." Yvonne si s ní přiťukla. „Na vás, Arden Bowieová, a na vaši budoucnost."

Nazítří se setkávala s různými lidmi a děkovala jim. Podepisovala knihy pro různé účetní, u velkého konferenčního stolu, kam jí přinesli nazdobené zákusky a šampaňské.

Po večeři s redaktorkou padla do hotelové postele a druhou noc prospala jako zabitá.

Když se probudila, jen tak ležela, poslouchala ruch New Yorku za oknem a zamyslela se nad dosavadním pobytem.

Ano, užívala si ho a učila se za pochodu. Bylo tolik věcí, které potřebovala zvládnout. Ale další den schůzek, seznamování, úsměvů a rozhovorů patrně představoval její limit.

Na rozdíl od Elle potřebovala Arden pravidelně dobíjet baterie.

Vstala a přiměla se sejít do hotelové tělocvičny. Po návratu do pokoje se osprchovala a dopřála si snídani na pokoj. Jelikož v nabídce nebylo latte, přijala ranní dávku kofeinu v podobě chlazené pepsi.

Zjistila, že má ještě několik hodin času, a tak se posadila k laptopu a pustila se do práce na rozdělané knize.

To je ono, pomyslela si při oblékání: hodina ve fitku, dobrá snídaně a chvíle na psaní.

Tím jsou baterie dobité.

Vybrala si tmavomodré šaty s páskem a rovnou sukní. Chystala se, že si k nim vezme matčin medailónek, a vzpomínka na něj ji vzápětí zabolela. Nakonec zvolila propojené kroužky od Zoey. A když se ujistila, že má ještě čas, rozhodla se, že těch osm bloků ke knihkupectví dojde pěšky.

I když bylo docela větrno, obklopovalo ji jaro v podobě narcisů a tulipánů ve stáncích s květinami i svěžích zelených listů na stromech. Slyšela ho v hlaholu dětí na malém hřišti i ve zpěvu – roztomile falešném – ženy, která právě myla okna svého bytu ve třetím patře.

Nepospíchala, prohlížela si výlohy obchodů – a rozhodla se, že se po autogramiádě vydá na nákupy. Potom se zastavila a krátce se zasmála, protože najednou stála před svojí oblíbenou pizzerií z teenagerských let. S překvapením a radostí, že

je podnik stále v provozu, si slíbila, že se tu na zpáteční cestě do hotelu zastaví na porci nostalgie.

U knihkupectví odsunula minulost stranou. Narovnala se, nasadila svůj nejzářivější úsměv a vešla dovnitř.

„Dobrý den, vítejte! Glenda Durningová.“ Žena se záplavou prošedivělých vlasů jí podala ruku. „Jsem vedoucí. Páni, vy jste ale čahounka. Jsme moc rádi, že vás tu máme. Hodně lidí nám volalo kvůli tomu podcastu – mimochodem, byla jste skvělá! Objednali jsme víc výtisků. Zavedu vás dozadu. Ještě než začneme, potřebujeme, abyste nám podepsala pár internetových objednávek.“

Arden zauvažovala, jestli Glenda a Elle nejsou příbuzné, protože vedoucí švitořila po celou dobu, co ji rázně prováděla obchodem.

Tohle knihkupectví bylo menší než Příští kapitola, ale s chytře rozmístěnými policemi a stoly, aby zbylo dost místa na procházení a prohlížení knih.

A právě to tu lidé dělali.

Glenda ji odvedla do malé, stísněné místnosti vzadu, kde na pultu, kromě běžného chaosu, leželo dvanáct – ne, čtrnáct výtisků *Šepotu*.

„Děkuju, že jste mě pozvali,“ řekla Arden.

„To nemusíte, máme z toho velkou radost. Moc rádi zveme začínající autory a vy jste v podstatě místní. Rozená Brooklyňačka. Jak jsme se domluvily, půjde čistě o autogramiádu. Během pracovního týdne příležitostně pořádáme i autorská čtení, ale sobotní odpoledne jsou příliš rušná, takže na to nemáme prostor.“

„To je v pořádku.“

„Tady jsou propisky – á, vidím, že máte vlastní – a knihy jsou založené. Ti, kdo chtějí jmenovité věnování, jsou na seznamu zvýraznění. Mám vám přinést něco k pití?“

„Jenom vodu, díky.“

„To je snadné! Minulý měsíc jsme tu měli autorku – nebudu jmenovat, ale trvala na zázvorovém čaji s hnědým cukrem.

Dojdu vám pro tu vodu. Zatím můžete začít s podepisováním a já budu hned zpátky. Jo a toaleta je hned tady."

Odspěchala právě tak rázně, jako ji sem přivedla, a Arden se pustila do podepisování.

Obávala se ponížení, až bude sedět za stolem a snažit se tvářit mile, ačkoliv si nikdo nekoupil její knihu, ale takhle si bude moct opakovat, že prodala aspoň čtrnáct výtisků.

O půl hodiny později, když se posadila k rohovému stolku a viděla, že se mezi stoly a regály vine krátká fronta, se její obavy rozplynuly.

A když se několik lidí zmínilo o podcastu, usoudila, že to bude brát jako ponaučení.

Pokud po vás agentka a pracovník marketingového oddělení chtějí, abyste natočila podcast nebo cokoliv jiného, prostě to uděláte.

S úsměvem sáhla po další knize a koutkem oka zahlédla pohyb.

Na okamžik s knihou v ruce ztuhla a naklonila se, aby viděla za regál.

„Je pro Mikea."

„Pardon, ano, samozřejmě. Měla jsem dojem, že jsem zahlédla jednoho známého. Ať se vám ta kniha líbí, Mikeu."

„Slyšel jsem vás mluvit v *Graciině knižním klubu*. A napadlo mě, že by se mi mohla líbit. Jste z Brooklynu, viďte?"

„Původně ano."

Zatímco si s ním povídala, musela odolávat nutkání podívat se za něj.

Ten muž se slunečními brýlemi a kšiltovkou… Arden měla na vteřinku dojem, že v něm poznala Dustina. Ale to bylo šílené. A jelikož se jí nelíbilo, jak nepříjemný pocit v ní taková možnost vyvolává, mávla nad tím rukou.

Místo toho se podívala na další osobu ve frontě a překvapením zalapala po dechu. Vyskočila na nohy.

„Kyro!"

„Jo! Nebyla jsem si jistá, jestli si mě budeš pamatovat."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příliš blízko.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.